

№ 13
(91)

Борімося за справедливість! Викриваймо зло - переможемо! 1-15

ВІСНИК ЛИПНЯ 2007 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження",
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців За справедливість"

ПРО АТОМНА СПІЛЬНОТА ВІНАЙШПА ЯК ОБДУРИТИ СВІТ І СВОЇХ

Для цього роздувається проблема нерозповсюдження ядерної зброї. Усе виглядає правдоподібним, бо світ давно жахнувся ядерних війн і не допустить їх. „Мирна” атомна енергетика замішана у розробці атомної бомби декількома шляхами: наука та досвід, матеріали, технології, процеси та методи. Різниця полягає лише у намірах відкрито воєнних і у наслідках „МИРНОГО” атому, катастрофічності якого ще не бачить світ. Тому стратегію й обрано з розрахунку на сліпих, - щоб людство боролось з намірами воєнними, але прагнуло розфарбованих „мирних”. Одним із шляхів вирішення своєї (!) проблеми атомна спільнота вбачає у монополізації атомної інфраструктури і технологій та обмеженні доступу до ядерного палива. На міжнародному рівні уже розвивається декілька ініціатив.

Що за цим заховане. Подаються загально усі ці ініціативи, як такі, що суперечать статті 4 Угоди про непоширення ядерної зброї (УНЯЗ), а отже, і всій Угоді, адже стаття (вільний доступ до технологій атомної енергетики у мирних цілях) медяник поряд із (УНЯЗ) - непоширенням ядерної зброї. Пропозиції ніби щодо обмеження доступу до технологій та ядерного палива, а, насправді це не ліквідує ризиків, пов'язаних із передбачуваним масовим поширенням атомної енергії. Тобто, за ширмою боротьби проти ядерного озброєння пропонується глобальний розвиток ядерної енергетики. Як це відбувається? Спочатку демонструється протистояння двох монстрів ядерної енергетики Росії і США, які справді борються за монополію постачання ядерного палива.

Звернімо увагу на деякі деталі. Різниця між паливом для бомби та паливом для реактора полягає лише у рівні збагачення. Оскільки технологія, яка використовується для збагачення урану до рівня, необхідного атомним станціям, є в загальному ідентичною тій, яка потрібна для створення високозбагаченого урану для ядерної зброї (відмінність полягає здебільшого лише у часі, який потрібний для збагачення палива). Такі країни, як Іран, можуть, в принципі, розвивати свої технології збагачення урану до певного рівня під прикриттям „мирної” атомної програми, ігноруючи вимоги мирного використання та швидко розвиваючи ядерну зброю (це так званий сценарій „спалаху”).

У монополістів на ядерні мільярди, тривога виникла після ядерних випробувань, проведених у Індії 1974 року. Сценарій спалаху спонукав до захисту монополії і багатьох країн, які володіють ядерною технологією, об'єдналися задля створення **Групи ядерних постачальників (у ГЯП приблизно 45 членів)**, щоб створити суворі правила для самих себе, аби попередити передачу чутливої технології збагачення урану. Проте, чи то жадібності меж нема, чи то так задумано... Росія підписала домовленість із Індією щодо побудови ядерних реакторів, а Китай теж може забажати подібних поступок від Пакистану.

Поширювачі сподіваються що яскраво виражену небезпеку розповсюдження технології збагачення урану приховати від загалу, що це ніби намір попередити її, надавши країнам, які володіють можливостями збагачення урану, стимулів для продовження поширення цих технологій та посилити гарантії, що країни-постачальники не зменшать поставки палива з політичних міркувань. „Багатосторонність” певних аспектів паливного циклу має потенціал, щоб вплинути на цю проблему. Але, зауважте, економічних чи міркувань безпеки людства - наче не існує.

На сьогодні, найбільш яскравим прикладом такої пропозиції є місто Ангарськ із населенням у 270 тис. Осіб

(південно-східний Сибір, Росія) яке є батьківщиною Ангарського хімічного електролізного комбінату, - заводу, створеного для збагачення урану згідно радянської ядерної програми. Завод був забороненою зоною закритою для усіх закордонних відвідувачів. Однак, 28 листопада 2006 року російське агентство новин ІТАР-ТАСС повідомило, що російський уряд вирішив вилучити Ангарський завод із списку закритих територій. Незабаром, згідно із звітом, Ангарськ стане місцем першого Міжнародного центру по збагаченню урану (МЦЗУ). Метою створення центру є забезпечення гарантованого постачання уранового палива країнам, які не збагачують уран самостійно, включаючи країни, на яких поширюються міжнародні санкції, такі як Іран, Індія та інші. У лютому було оголошено, що Росія та Японія мали намір підписати угоду, яка б дозволила транспортувати перероблений в Японії уран в Росію для збагачення. Хоч Японія і має власний збагачувальний завод, він забезпечує лише частку загальних потреб Японії. Крім того, „Ангарськ перезабачує виснажений уран компанії Уренко до природного рівня. Знову ж, зауважте - наука: ядерна діяльність природного рівня. Багато хто вважає це захороненням ядерних відходів у Росії. Навіть іноді пояснюється чому Росія така „добра”. Зацікавлені країни теоретично зможуть гарантувати собі доступ до ядерного палива із Ангарського МЦЗУ, через дотримання „встановлених вимог нерозповсюдження”, в обмін на забезпечений доступ до палива, виробленого у цьому центрі. Росія переконує, що її центр матиме „рівне, не дискримінаційне членство для всіх”, „прозорість” та „залучення МАГАТЕ до справ (центру палива)”, проте всі інші деталі угоди залишаються неясними. У будь-якому разі, Росія матиме цілковитий контроль за усіма вразливими технологіями збагачення урану. Адже, починаючи із договірних відносин і закінчуючи певною участю у фізичному управлінні центром, центр, розміщений на території Росії, і Росія забезпечуватиме подальші гарантії того, що поставки ядерного палива не будуть перериватися. МЦЗУ в Ангарську є особливим планом Глобальної інфраструктури ядерної енергетики ГЯЕ Президента Росії Володимира Путіна, оголошеної 25 січня 2006 року, ініціативи, яка має на меті створення мережі міжнародних центрів. Оскільки, мало бажаючих країн розміщувати на своїй території ядерні об'єкти, то Росія має шанс стати одноосібним владикою цієї мережі.

Далі, за сценарієм магнатів, ядерники через, фінансованих ними, ЗМІ і ГО показують (не безпідставно) США, таким, хто хоче побороти монополію.

У лютому 2006 року адміністрацією президента Буша оголошено **Глобальне ядерне енергетичне партнерство (ГЯЕП)** Сполучених Штатів Америки, за допомогою якого Сполучені Штати (та їхні міжнародні партнери) розвиватимуть програми по обслуговуванню палива, для забезпечення країн, що розвиваються гарантійним постачанням ядерного палива в обмін на домовленість про відмову від розвитку власних технологій збагачення урану та переробки плутонію. В Сполучених Штатах ядерникам не солодко, бо противники атомної енергії та ядерної зброї виступили проти цієї пропозиції, оскільки вона знову надає можливості для переробки відпрацьованого ядерного палива. Отже, монополізація Росією ядерної інфраструктури (та постачання палива) є важливим стимулом для цієї програми. Тому у січні 2007 року 11 громадам США Департаментом енергетики Сполучених Штатів було на-

дано в загальному 16 мільйонів доларів як дослідницькі гранти для вивчення їх доцільності для ГЯЕП. Страх перед Росією гвалтує американців до відповідних дій, і запрошені місцеві та регіональні органи влади США коаліцією змогли утримати пропозицію ГЯЕП на плаву. Ініціаторів спалаху ядерного розвитку США не лякає недостатнє фінансування зі сторони Конгресу США, бо ця коаліція включає національні ядерні лабораторії, які вбачають вигоду у мільярдах від фінансування досліджень та певних гравців від індустрії, які надіються на прибуткові договори як частину ГЯЕП та загальний ріст атомної енергетики, який вони очікують. Ось як далеко зайшли ці змагання. ГЯЕП заснувала глобальний двоколісний режим паливного циклу, в якому (1) тільки країни, яким можна повністю довіряти (що в даній ситуації означає союзники США) зможуть мати заводи по збагаченню та переробці ядерного палива, а усім іншим буде гарантуватися доступ до ядерного палива та реакторів в обмін на зобов'язання не відкривати своїх власних заводів по обслуговуванню ядерного циклу; і (2) будуть розвиватися технології з переробки та паливного циклу, які будуть „стійкі до розповсюдження ядерної зброї” і які на відміну від традиційного процесу PUREX, не виробляють „збагаченого плутонію”.

По-суті американське ГЯЕП було б повним поділом технологій серед дуже вузького кола партнерів, в той час як російське ГЯЕП було б дуже вузьким поділом відповідальності між будь-якими зацікавленими країнами. Але обидві ініціативи об'єднують забезпечувати ядерним паливом усі країни, які погодяться припинити гонити за можливість збагачення урану. Тобто, для одних країн - гарантія „безпроблемного мирного” ядерного буму, а для других країн, любителів бряжчати грізнішою зброєю - це викличе ще більше зацікавлення. Але, за цим легко маскуватися, наче ГЯЕП протидіяє ГЯЕ утримати технологію збагачення урану від розповсюдження. Провокується для країнотримувачів „пілги” думка, що замовники лише гарно замаскують спроби забрати їхнє „невід'ємне право” на мирну ядерну технологію. Такий острах саме й потрібний атомним магнатам, бо він може спонукати, ще більше країн розвивати технології збагачення урану в надії на те, що вони розвинуть достатні потужності ще до того, як буде прийнята якась нова міжнародна угода, яка закритим їм двері до ядерного клубу. Як результат, маніпуляцій думкою - ініціативи антиядерної громадськості США уже мають на меті створення резерву палива для поставок, можливих лише у разі провалу існуючого ринку ядерного палива, і які таким чином не будуть впливати на ціни на ринку ядерного пали-

ва. У вересні 2006 року, Ініціатива ядерної **небезпеки** - американська добродійна організація, заснована Тедом Тернером та колишнім сенатором Семом Наном, збрала для МАГАТЕ 50 млн. доларів (на умовах, що одна чи кілька країн-членів додатково вкладуть ще 100 млн. доларів), щоб допомогти створити резерв низькозбагаченого урану - резерв підтримки країн, які прийняли суверенне рішення намагатися не створювати місцевого циклу ядерного палива. **Такий запас називають Банком палива МАГАТЕ.** Тобто замість того, щоб виробити паливо, як у російському МЦЗУ, Банк палива буде лише зберігати резерв палива, який гарантуватиме запас поставок („по конкурентних ринкових цінах”) для атомних реакторів по всьому світі на недискримінаційних та неполітичних засадах. Це зменшить потребу країн у розвитку своїх власних технологій збагачення урану, в час, коли зростає проблема ядерного розповсюдження. **Росія і США повідомили про свою готовність зробити ядерний матеріал доступним для Банку палива за такою схемою.** Банк палива, яким управляє МАГАТЕ, був ключовою пропозицією, запропонованою експертною групою у 2005 році, завданням якої було знайти можливості для покращення контролю за збагаченням палива, його переробкою та сховищами для відпрацьованого палива. Якщо така ідея буде підтримана, МАГАТЕ вирішуватиме, яким чином буде працювати Банк палива, і хто буде мати доступ до палива та які консорціуми займатимуться його виробництвом, і де-факто контролюватимуть ринок збагачення урану. Отже, монополія Росії чи США частково переходить до МАГАТЕ (як і було завжди).

Монополія - чи щось інше
Факт, що більшість таких ініціатив є завжди пропозиціями із сумнівними вигодами. Тому і цій протистойть загальна небайдужість країн, які купують ядерне паливо за такими пропозиціями, та історично нечесті, але все ж перерви у постачанні ядерного палива. Це означає, що малоімовірно стримати країни, котрі зацікавлені у гонитві за власними можливостями збагачення урану. Авантюра атомобобів розрахована на те, що при навіть поверховому вивченні бажачі виявлять, що ГЯЕП та ГЯЕП не є правдивими багатосторонніми ініціативами. Адже очевидно, що Росія продовжуватиме контролювати ядерні технології в ГЯЕ, і те ж саме робитимуть США та існуючі ядерні постачальники в ГЯЕП. Отже, у виграті три ядерних монстри МАГАТЕ, Росія, США. Усе логічно. Адже статус тих, що „мають” і тих, що „не мають” хоч сформульований у Угоді про непоширення ядер-

Продовження на 3-й стор.

К О Н К У Р С Т Р И В А Є !

В рамках реалізації проекту „Підготовка, прийняття та виконання рішень владою” редакцією газети „Вісник малозахисних” проводиться конкурс на крайній критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікації впродовж року (бажачі можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться після його завершення (орієнтовно - 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник - автор публікації отримає на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результатів голосування визначатимуться переможці.

Переможців конкурсу

чекають винагороди (в грн):

1-е місце - 1500 2-місце - 1000 3 місце - 500

Конкурс проводиться за фінансової підтримки
МФ „Відродження”

ГРОМАДА І ВЛАДА. ДИВНИЙ ДІАЛОГ

Спроби налагодити конструктивну роботу громадськості і влади в Славуті, не призводять до бажаного результату. Для прикладу, недавнє звернення громадсько-політичного об'єднання „Демократична Славутчина” (№52 від 04 червня 2007р.), до міського голови В.Б.Сидора та відповідь (№484/01-14, від 18 червня ц.р.), за підписом першого заступника міського голови Е.М.Сабінського.

Бачучи проблеми міста, навіть на прикладі недавнього підвищення тарифів на комунальні послуги, електроенергію та газ, об'єднання запропонувало створити робочу групу у складі — В.Б.Сидор, міський голова, Б.М.Семенюк, секретар міської ради, А.Д.Фрідман, В.Р.Філіпчук та В.М.Рабцун, усі троє депутати обласної ради. На цю пропозицію Е.М.Сабінський відповів, що „... на даний час створення її (групи), є недоцільним. Оскільки законодавчо невизначено порядок її створення, легитимність, меж повноважень та діяльності”. Цікаво, коли за ініціативи Славутського міського голови, створювали Асоціацію територіальних громад 30-кілометрової зони Хмельницької АЕС (його, до речі, обрано Уповноваженим представником асоціації), це вже десь законодавчо було визначено? Однак далі ще цікавіше: „Варто зауважити, що членство в будь-яких організаційних утвореннях громадян має бути добровільним, окрім цього його члени (або хоча б їх переважна більшість) мають бути фахівцями та спеціалістами у питаннях, які відстоюватимуть”. Як ж питання були запропоновані робочій групі для ведення роботи з Міністерством палива та енергетики, НАЕК „Енергоатом” щодо можливостей ст. 12 Закону України „Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку”, для потреб територіальної громади міста. Зокрема, за рахунок продажу електроенергії виробленої вже діючими 1-м та 2-м енергоблоками ХАЕС:

- повернути розмір тарифу за спожиту електроенергію з 70 до 50% для жителів міста та підприємств, що в його межах розміщені;

- добиватися фінансування міських програм: освітлення вулиць міста, придбання сучасної станції очищення питної води, враховуючи перевищення вмісту заліза в ній на 30% від норми, будівництво доріг, придбання магнітно-резонансного томографа для міського лікарняного комплексу;

- отримання коштів для ведення будівництва житла для потреб городян.

Пропозиція створити робочу групу з членів виконкому ґрунтується на тому, що міський голова має достатній досвід роботи на посадах, які пов'язані з житлово-комунальним господарством, серед трьох депутатів обласної ради є академік, він же заслужений будівельник України, ще два працюють керівниками підприємств не один рік. Отже економічні та господарські питання їм навряд чи новина. Так само дивно виглядає посилання першого заступника міського голови на необхідність надавати соціально-економічне обґрунтування потреб у придбанні чи будівництві, висновків спеціалістів тощо. А вже нині в складі апарату виконкому кілька управлінь та відділів, в яких працюють численні фахівці. Невже їм це не під силу?

Слід також нагадати, що на два запитання Е.М.Сабінський так і не відповів. А саме:

- чи зроблені звернення до Державного комітету з енергозбереження, для отримання коштів на закупівлю та встановлення групових лічильників обліку теплової енергії та води в багатопверхових будинках і який результат цієї роботи?

- які наслідки звернення до представництва Європейського банку реконструкції та розвитку в Україні по питанню кредитування програм заміни електродвигунів та насосів на міських котельнях та водоканалі?

Судячи з того, що міський чильник ухилився від прямої відповіді, можна зрозуміти висновок - з вищезгаданими питаннями все гаразд. Тоді логічне запитання - чому тарифи такі високі, якщо зроблене все можливе? А може другий варіант - ніхто нічого не робив, а тому і відповідати нічого. Ну що ж, зима покаже.

Володимир СКОМОРОХА
координатор громадсько-політичного об'єднання
„Демократична Славутчина”

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СУДДІВ У САМИХ СУДДЯХ, АЛЕ САМІ ВОНИ НЕ ПЕРЕРОБЛЯТЬСЯ

21 травня цього року Рада суддів України констатувала, що вітчизняне правосуддя опинилося перед реальною загрозою знищення його засад, а Україна і українське суспільство - перед втратою своєї правової основи, якою є судова система.

Якби запитати у мало захищених (якими є усі, кому треба суд і кому буде вже треба) громадян (чи юридичних осіб), що вони думають з цього приводу, то щоб вони відповіли? Якщо комусь приходилося бувати у судах, то він би сказав, що правосуддя у наших судах ще не було. Засади його гарно викладені в Конституції України і в інших законах щодо судоустрою, статусу суддів і судів, але судді і суди плюють на ті засади, а працюють на засадах підлизувань до влади: виконавчої і законодавчої та на засадах організації змагання хабарів між сторонами.

Громадянин чи юридична особа сказав би, що ні Україна, ні українське суспільство не мають правової основи - судової системи, бо та, яка є належить мафії і корупції, але аж ніяк не Україні і не суспільству.

В умовах України єдиний можливий варіант отримати систему правову й забезпечити правосуддя - віддати народу право обирати суддів і керівників правоохоронних органів, виборцями тих територій, де вони судять і кого вони охороняють.

Усі вони повинні звітуватися перед виборцями щорічно і якщо не відзвітувалися задовільно, то не вправі займати посаду.

Лише за цих умов вони не служитимуть політикам і чиновникам, а служитимуть - народу - виборцям.

Наразі перед виборами час ставити вимогу цю політикам і віддавати голоси тим, котрі в програмах мають зобов'язання перед народом, передати право обирати правоохоронців в руки народу.

І. Висновок

ОБСЕ
Координатор проектів в Україні

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

«Ця Публікація здійснюється у межах проекту «Право просвіта громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЕ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляди авторів викладені в даних публікаціях не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЕ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

УТИСК ЩИРОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЯКА ЗАХИЩАЄ ВІД СВАВІЛЛЯ І ВІД БЕЗЗАКОННЯ

ГО ЗБЗС — учасник презентації 22.03.07р. в м. Хмельницький проектів ОБСЕ.

Потрапили ми на презентацію завдяки інформації виконавчої організації ІСАР «Єднання», у якій знають нас, як борців за демократизацію України. Представник ГО ЗБЗС і газети „Вісник Малозахищених” на презентації — Анатолій Войтко, не витримав неправді доповідача від ГО „Поділля — Центр” про дослідження стану стосунків ГО і ЗМІ із владою в Хмельницькій області. На доповідь (присутнім представникам ГО і журналістам ЗМІ) доповідача, що начебто в області нажалі немає ГО чи ЗМІ, які б виступали з жорсткою правдивою критикою влади, — заявив йому наступне.

ГО ЗБЗС — засновник загальнодержавної газети «Вісник Малозахищених», яка під час виборчих кампаній виходила 5-10 і 15-ти тисячним тиражем, безкоштовно розповсюджувалася в гарячих точках виборчих подій на межі півночі Хмельницької області та південного сходу Рівненської, виставляла 300 спостерігачів за виборами, забезпечуючи у цій регіоні демократичні вибори. Організацію і газету 9 раз позивали безпідставно до суду (переважно 2003-2005 рр.) на суму біля 350 000 грн., арештовували. У листопаді 2002 року три тижні організація і газета працювали у підпіллі, з арештованим рахунком в банку. І робив це не хто-небудь, а нинішній голова Хмельницької обласної ради Гладунок Іван Васильович, нинішній голова обласної державної адміністрації Олександр Буханевич, начальник управління по боротьбі з організованою злочинністю Коваль В.Д. та інші представники влади. І все це лише за те, що про їхнє беззаконня і свавілля ми чесно інформували населення за допомогою цієї газети. У 2006 році до керівника ГО і голови редакційної Ради газет „ВМ” та „П” (спеціально випустивши з тюрми, попередньо поклавши на місяць у психлікарню) прислали вбивцю, а після, як не б'єв, — знову посадили його, хоч і був вже з довідкою, що психічно хворий. Про все це ми писали і про багато іншого чинимого злочинцями від влади. Чи це не жорстка справедлива критика влади? Якщо ж не доходила така інформація до дослідників, то як це розуміти? — запитав Анатолій Войтко. Доповідач виправдовувався вибірково дослідженням, а йому на захист несправедливого дослідження встав пан, що представляє нас, українців, у проекті ОБСЕ, зазиваючи до толерантності. Анатолій і тут не витерпів: але ж конкурси проектів не кличуть до толерантності з неправдою, а навпаки — сказав він.

Ми переконані у тім, що Координатор проектів ОБСЕ, і будь-які інші міжнародні організації чи заклади не мали інформації про ГО ЗБЗС та газе-

ту «Вісник Малозахищених» із будь-яких відомств, в т.ч. і від дослідників ситуації у стосунках влади з ГО і ЗМІ, не дивлячись на те, що дослідники добре знають ГО ЗБЗС і газету „ВМ”, бо проводили заходи за нашої участі, коли їм було треба. Усе просто. Нам не дають вирости державні органи і їхні „громадські” підлизи раніше відкритим переслідуванням, тепер не дуже прихованим утиском.

У 2006 році ми захотіли зробити газету передплатною. Незначними зусиллями агітації і пропаганди на Хмельниччині в червні місяці, передплата на липень сягнула більше 1200 примірників. Ми мали необережність похвалитися успіхом, і в серпні передплата знову впала до 150 примірників. Для перевірки факту передплатили газету своїм рідним у селах Хмельниччини, але вона їм не надходила 3 місяці (до тих пір, поки ми не стали добиватися). Ми знаємо, що роби́ти, знаємо як, але беззаконня більше і нас не вистачає ще й на таке.

Отже, дослідження стану стосунків ГО та ЗМІ із владою не випадково неточні. Ми у цім переконані і теж знаємо, як і з цим боротися, та треба, щоб бачили це Європа і світ, щоб не допомагали таким не випадково „неточним носіям інформації”, тоді швидше щирими ставатимуть стосунки ГО, ЗМІ з владою. Поки що, громадські організації на Україні — це декорація ще радянського театру загальнонаціонального злодійства, а досить часто — це тонко продуманий злочин проти демократії, бо за нинішніх умов, щирі громадські організації не можуть функціонувати-діяти.

У законах України не вирішено проблеми діяльності неприбуткової ГО (НГО), або незалежного ЗМІ. Соціального захисту працівник НГО не може мати. Жоден закон не передбачає, як має бути, навіть, як може бути захищеним співробітник, працюючий на громадських засадах. Звідки йому платити відпускні, лікарняні перших п'ять днів, пенсію у випадку каліцтва чи смерті з „вини” травм під час роботи в ГО - це ніде не вирішено. І ніде не звільнено НГО від цього обов'язку.

Є закони, які вимагають, щоб все це робилося, але жодного законодавчого вирішення - яким чином. За 8 років діяльності ГО ЗБЗС і за 6 років випуску газети „ВМ”, держава не дала нам ні копійки. Якби не Боже благословіння, періодичні не українські гранти, і не пенсія офіцера — керівника, то ми б не вижили. ГО і ЗМІ, щирі у діяльності, яку вони декларують, не може бути в Україні. Майже усі вони створені кимсь для корисливих, пожадлих потреб і фінансуються відповідно.

Закінчення в наступному номері

РИБОЛОВЛЯ НА ВОДОЙМІ ТІЛЬКИ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ ХАЕС (!?)

Ніби, щоб упорядкувати риболовлю на водоймі ВП ХАЕС, створили клуб рибалок-аматорів. Положення про цей клуб, опубліковане в „Перспективі” № 24(825) від 9 червня 2007 року, спрямоване на боротьбу з браконьєрством та іншими негативними проявами у рибальстві. Тут і умови, і відповідальність рибалок за порушення правил, і серйозний контроль з боку різних органів і служб ХАЕС. Все це, можливо, й сприятиме „активному розвитку аматорського рибальського спорту, охороні, відтворенню, збереженню й раціональному використанню тваринного світу”. Але... мене непокоїть інше. Пункт 1.4 голосить, що „Аматорською та спортивною риболовлею на водоймі ВП ХАЕС мають право займатися виключно працівники та пенсіонери ВП ХАЕС і члени їх сімей (після 16 років)», що прийшли інструктаж, та отримали посвідчення встановленого зразка, і є членами товариства аматорського та спортивного рибальства”. А це уже дискримінація. Ніби-то в місті живуть лише одні атомники, або тільки працівники станції полюбують риболовлею і зайняття аматорським рибальським спортом. Атомники складають, меншу половину дорослих жителів міста. А як бути більшій половині? І знову якісь мудрагелі з ХАЕС ділять нетишинців на „білих” і „чорних” навіть в таких, здавалося б, простих побутових питаннях. Атомна станція, звісно, має першочергове право на володіння водоймищем, бо обслуговує його. Але це не означає, що іншим до нього зась. Бо ті, інші, живуть в одному місті з атомниками, отримують з ними аналогічну дозу радіації, обслуговують атомників і вільно чи невільно працюють на них і на ХАЕС. А тому мають на водойму таке ж право як і атомники і в однаковій мірі мають право на користування плодами водойми. А вже, наприклад, жителів старої частини міста не питали: хочуть вони мати під боком такого монстра як АЕС чи ні. Тож дайте і нам покоштувати атомної риби.

Іван Дорошук,
рибалка зі стажем

Від редакції. Конституція України каже, що водні ресурси належать народу. Як це в Нетішині, з огляду на цю публікацію — можна й не коментувати.

Між іншим, на водоймі у 22 квадратних кілометри не лише аматорський клуб, але й підприємства працюють, але риби від них нема. Цікаво, кому звідси розвозять рибу по Україні і чому так?

З цими запитаннями ми звернемося до керівництва ХАЕС і до прокуратури.

ПРОАТОМНА СПІЛЬНОТА ВІНАЙШПА ЯК ОБДУРИТИ СВІТ І СВОЇХ

Шостого липня в Києві в Міністерстві охорони навколишнього природного середовища (МП) дві громадські ради: при МП і при Державному Комітеті Ядерного Регулювання (ДКЯР) провели спільне засідання з обговорення „Дотримання вимог водного законодавства та вимог безпеки щодо використання водних ресурсів при функціонуванні та розміщенні об'єктів атомної енергетики. ГО ЗБЗС запропонувала для включення в рішення спільного засідання ради наступне:

1. Вимагати від влади:
1.1 Інформувати громадськість у безпеці розміщення водойми – охолоджувача ХАЕС над рівнем АЕС, міста Нетішин (полів й населених пунктів і річки „Горинь”, які розташовані нижче, для людей і довілля, з урахуванням, що ґрунти – пісок. І негайно дати пропозиції щодо роботи, щоб уникнути небезпеки, якщо така існує;
1.2 Забезпечити гарантійне достатнє і якісне водопостачання в усіх населених пунктах, де з будівництвом АЕС зникла вода чи зменшився дебіт джерел;
1.3 Ліквідувати можливість небезпеки населенню і довкіллю від діяльності АЕС в зв'язку з не вирішенням питання безпечного водовідводу від діяльності водоохолодження АЕС.

2. Обов'язково організувати таке ж розширене спільне засідання громадських рад з питань безпеки повітря та довкілля для населення в зонах впливу ядерних об'єктів.
Нажаль, в рішення Громадської ради внесено пропозиції не точно. Першого пункту, лише як тривогу за становище, а другого – лише стосовно повітря, а довкілля залишено поза увагою.

У Франції державна енергетична компанія додатково витратила 300000000 євро з бюджету, бо 17 реакторів АЕС, коли температура повітря досягнула 40 градусів, працювали на знижених потужностях, або були повністю вимкнені. Ціна на електроенергію виросла у Європі вдесятеро, але споживачі змушені були платити.

Нинішній КМУ затвердив стратегію розвитку енергетики до 2030р., якою планується введення 22 атомних реакторів. Цікаво, для чієї кишені, адже й сьогодні Україна від двох реакторів енергію продає як зайву? І друге – чи не планують вони їх розмістити в околицях своїх дач?

Закінчення. Початок на 1-й стор.
ної зброї, та ці три ініціативи в дійсності анулюють статтю 4 Угоди (вільний доступ до технологій атомної енергетики у мирних цілях), а відтак і саму Угоду. Тому не можна допустити міжнародні монополії на цикл ядерного палива. Ось і вродилася ця думка, яку вперто нав'язують магнати-атомники: **щоб монополії не було, треба, щоб усі ядерно розвивалися.** Змушує усіх думати і діяти в інтересах ядерних магнатів.

„За що боролися – на те напорилися”

Громадськість п'яти визнаних країн із ядерною зброєю, які ще й є п'ятьма постійними членами Ради Безпеки, разом із своїми союзниками не будуть вимагати від урядів захищати від негативних наслідків: бо через можливість використання „застережених” воєнних ударів такими сильними країнами, як США та Ізраїль (обидві країни демонстрували свою готовність вести таку політику, всупереч міжнародній думці) – побачать наче прийнятність звабливих пропозицій. Сьогодні на противагу усім іншим аргументам, атомна енергія є дуже непривабливим вибором, прямим результатом якого є: зниження природного імунітету; розповсюдження ядерної зброї, яке обмежується зростанням справедливої регіональної напруги, міжнародними санкціями, які справді (нажаль) безпосередньо завдають болю простим людям та посилюють ризик постійної війни. Ось, щоб подолати цю непривабливість монополістами напрацьовано нову ідею анти монополії. Доки вони між собою воювали, на атомному ринку не було так небезпечно за долю людства.

Але взавтра, якщо погодитися на пропозиції трьох ядерних монстрів – вона виглядатиме привабливішою. Адже цими ініціативами обманули навіть досвідчених діячів громадського супротиву ядерній небезпеці. Можливо, приклад Бельгії напоумив атомників на такий хід конем. Там у 2003р. прийняли Закон про згортання ядерної енергетики. Але також, серед іншого у програмі закладено:... у випадку великих проблем з ядерною безпекою, виведення ядерних реакторів з експлуатації може бути відкладене. Якраз це у Бельгії через прагнучих швидкої наживи політиків, атомники використовують для залякування населення, щоб воно хотіло своєї ядерної „безпеки”. І хоч потенціал енергозбереження, потенціал великих та малих теплоцентралей, відновлюваних джерел енергії в Бельгії більш як достатній, щоб задовольнити потреби країни в електроенергії, за умови виведення ядерних станцій з експлуатації – є загроза зняття мораторію у Бельгії. Що ж казати про українців, яким байдуже ця біда, бо ж Україна свої мораторії давно зняла, хоч вимірає населення найшвидше в

Європі. Обманутими жертвами ринку, стають самі атомники АЕС нехають новітніх технологій, бо обманута громадськість воюватиме за абсолютні нові АЕС, які не можна використовувати для атомних бомб, які не мають проблем із охолодженням тощо. А це означає, що навіть генеральний директор таких як в Україні АЕС має не ту кваліфікацію, ставка магнатів на ще не заплямовані авторитетом небезпечних реакторів. Щоб врятувати магнатство в жертву приносять усі АЕС свої, а хочуть брати ті, проти яких світ менше виступає. Будьмо пильні! Помудріймо, Бог дає вдосталь справді безпечної енергії.

**Голова Ради ГО ЗБЗС
Член Громадської ради при ДКЯР
– Анатолій Войтко**

**Використані матеріали:
ЯДЕРНИЙ МОНИТОР
Екоклуб 03 – 05 2007 № 6 (21)**

Від редакції. Стратегія енергетичних лицемірів

На прикладі Бельгії, щодо способу висвітлення її політично-енергетичних подій, ядернофобами виявляється стратегія ядерної гідри.

Подіями після Чорнобильської катастрофи, її наслідками – стала зрячою громадськість світу, політики хоч пади на ядерні мільярди для виборчих компаній і своїх кишень, та все ж змушені рахуватися з всезростаючим інтуїтивним супротивом населення країни його ядерному знищенню різномасштабними епідеміями хвороб та передчасними смертями. В Бельгії в 2003 році до влади прийшли партії, які звернули розвиток ядерної енергії. Отже, є вже у світі партії з яскраво вираженою антиядерною позицією, які роз'яснюють світу, що Енергетична комісія 2030 – це намагання пустити людство шляхом гарного вимірювання (лікування у яскраво освітлених профілакторіях –реанімаціях та лагідних свічках у золотих свічках біля передчасних гробів). І наявність таких партій і громадських течій у світі (в т.ч. і в Україні), змусила шукати новий вихід, а запеклі ядерники вибрали для побиття – крайні серед своїх. Це ті, хто домагається можливості перегляду питання завершення експлуатації діючих АЕС. Так, так – їх вже списали свої ж атомники. Але є ще політики, котрі з того старого багату мають і вони хитрують, не займаючи конкретної позиції: то заявляють, що ядерна енергетика не змінить клімату на краще, то закидають загалу надію на реактори четвертого покоління, які відрізняються у своїй невідомості лише тим, що ще не проявили себе під час аварій. Хоч такі політики і атомники цупкі у своїх намірах і прагненнях служити ядерному майбутньому як фахівці-фанати, та все ж саме їх зроблено об'єктом побиття, як старомодних.

Правлять ядерним світом не любителі і не фанати атому, а грошолоби. Серед служи-

телів мамоні – богині грошолобства, є навіть партії християн-демократів, а переважають крайні праві, або праві, але не бридять атомними грішми й ліві партії. А такі як у нас в Україні, то – аби їх допустили. У таких політиків чітка ядерна позиція на реактори четвертого покоління, – паскудять усі старі реактори і возвеличують нову ядерну еру. Але всі вони, політики, в кишені ядерного монстра, який над усіма фанатами і політикою. Він, звиклий вже до безпечного володіння мільярдами (на відміну від наркобізнесу) і ця його спокуса засліплює очі бачити небезпеку людству і довкіллю від накопичення впливів від ядерної діяльності.

Ще донедавна і ми не могли бачити усієї цієї машини ядерного буму. Не вірили, що фанати – ядерники відмовляться від можливості красти мільярди на будівництві реакторів третього покоління. Тепер бачимо, що круг, з переходом на реактори четвертого покоління, біля ядерного корита звужиться, але від цього ядерний монстр, за його задумкою, не позбавиться мільярдних замовлень! Збільшиться безробітних в ядерній галузі, але й це серед них лише викликає бум корупції, а не піклування про своїх працівників. Про майже вбите довкілля світу ядерною діяльністю, ці люди ніколи не говоритимуть. У них вистачить мільярдів для зомбування людству думки, що з часу Чорнобильської катастрофи кліматичні катастрофічні аномалії не пов'язані з ним. А прирівнюватимуть ризики до ризиків при випробуванні літаків (хоч у літаках гинуть лише ті, кому хочеться ризикувати), пропонуватимуть своєю діяльністю все нові варіанти поповнення атмосфери і усього живого все новими, невідомими, ще не вивченими речовинами та наслідками їх розпаду.

Організм світу вимагає негайного очищення від цієї зарази, чистими видами способів здобуття енергії. Їх вже вдосталь винайдено і, попри всі перепони ядерного монстра, відкриваються все нові. Але їхньому впровадженню виробництва і у соціальну сферу суспільного і приватного життя перешкоджають кишенькові політики ядерного монстра. Гляньте, наскільки очевидна і актуальна енергетична проблема в Україні, чому ж не застосовують давно відомий усьому світу засіб вирішення – дати пільги тим бізнесменам інвесторам, хто вкладає гроші у розвиток альтернативних видів енергії.

Тож закликаємо усіх, кому дороге життя і здоров'я дітей, вимагати від політиків впровадження перспективних здорових видів енергії. Україна, щоб не вимерла, такими повинна бути багата!

ЩО РОСІЙСЬКА КОРПОРАЦІЯ „ТВЕЛ” ТА ДП НАЕК „ЕНЕРГОАТОМ” СВЯТКУЮТЬ У НЕТИШИНІ

7-8 липня у Нетішині відбувся другий міжнародний турнір з міні-футболу на кубок корпорації „ТВЕЛ” та ДП НАЕК „Енергоатом”, у якому взяли участь всім команд з Росії і України. А завершувався цей турнір матчем між ветеранами київського „Динамо” та московського „Торпедо”, помпезним концертом російських і українських естрадних знаменитостей і не менш грандіозним довготривалим гарматним салютом об 24-ї години ночі. Для багатьох нетішинців, незважаючи навіть на програв місцевого „Енергетика”, це було справді свято й чудовий відпочинок. Звісно, що і гроші на це видовище пішли чималі. І не біда, що стара частина Нетішина залишається ще й досі без водогону, обіцяного колись газу, оновлених електромереж, грошево дружити з Росією і викидати гроші на сумнівні за сенсом заходи. ДП НАЕК „Енергоатом” – фірма небідна, але для чого викидають гроші, мало хто знає. Що ж криється за лаштунками таких ігор і концертів.

Відомо, що Росія і Україна підписали протокол про наміри щодо співробітництва у галузі використання атомної енергії між новоствореним (у березні 2007 року на виконання постанови КМУ від 29.12.2006 року) державним концерном „Укратомпром” та російським Федеральним агентством з атомної енергії. Відповідно до 1 липня ц.р. мали підготувати список конкретних проектів співробітництва. Як заявив нещодавно голова цього агентства Сергій Кириєнко, росіяни готові йти на обмін активами, здійснюючи придбання активів на території України, вкладаючи сюди гроші. Росію цікавить насамперед українські урановидобувні, енергомашинобудівні підприємства і науково-проектні

інститути. Натомість Росія пропонує нам частку своїх потужностей для виробітку українського палива для АЕС. Уже не йде мова про будівництво в Україні власного переробного заводу з новими робочими місцями, податками до держбюджету тощо. Концерн „Укратомпром” задуманий ще в 90-х роках і мав зайнятися створенням в Україні власного виробництва ядерного палива, але, виявляється, уряду регіоналів цього не потрібно. Цікаво, що наділили атомний концерн функціями координації реалізації нафти й продуктів її переробки та виробництва, переробки й реалізації сільгосппродукції. Уявіть собі, якого масштабу сировинним і енергоресурсом – Україна знову лягає під Росію. Адже якщо врахувати, що наші АЕС виробляють половину всієї української електроенергії, то ця залежність від російського палива набуває загрозливих форм.

Але повернемося до головного. До концерну включили й ДП НАЕК „Енергоатом”. Окремим дорученням президента цього ядерного монстра, Андрія Деркача 18.06.2007 року пропонується передати майно ДП „Схід ГЗК” та Новокосятинського родовища уранових руд до статутного фонду концерну „Укратомпром”. Окрім цих підприємств пропонується передати до статутного фонду й Хмельницьку АЕС. Адже саме вона експортно орієнтована на Захід, й знаходиться поряд з Євросоюзом, і забезпечена лініями електропередач. Відомо, „Укратомпром”, чого не приховує й Андрій Деркач, буде корпоратизуватися для залучення інвестицій. Але корпоратизація державного підприємства, тобто перетворення його на акціонерне товариство, несе ризик тіншової приватизації. Наприклад, можна продати па-

кет акцій, можна провести додаткову емісію з розширенням державної частки і поволі все перейде в чужі, але не українські руки, як це уже сталося з кількома обленерго, контрольний пакет яких належав державі. Ще один шлях до тіншової прихвизації – це корпоратизація концерну без корпоратизації підприємств, які входять до його складу. А це ще небезпечніше, бо „Укратомпром” ще не встигли внести в жоден список заборонених ані до приватизації, а ні до корпоратизації. Тобто корпоратизація (прихвизація) структури „Укратомпром” без всіх його учасників навіть не вимагає згоди Верховної Ради України! Отже, під час такої корпоратизації два хмельницьких атомних блоки можуть опинитися у будь-чийх руках. Тобто соціальна сфера, виплата зарплат та премій, кадрова політика, ядерні ризики залишаються в НАЕК „Енергоатом”, а електрика, що її вироблятиме ХАЕС, належатиме українцям. Ми „ковтатимемо” радіацію, а гроші від прибутків осідатимуть в Росії або будь-де, кому дістанеться ХАЕС. Ось для чого ми потрібні Росії. Кому ж треба така співпраця? Ясно, що не нам. То ж чи можна довіряти сьогодні уряду Януковича і регіоналам, хай вирішають самі читачі.

**За матеріалами преси
підготував Григорій Цвях**

Від редакції. Ми би Росію умовно поділили на три: політичну; нормальних людей та ненормальних хапуг. Отже, нормальним росіянам навряд чи перепадє, а от хапуги візьмуть і політики хапають, (доки КМУ керує Янукович), в лапи Україну – якщо дамо? Ядерні магнати вже не російські блоки хочуть будувати, чого ж влаштовувати шоу з ро-

сіянами?

Нашу думку про причини баталій, оргій – шоу ми вже писали (ВМ № 12 (90) за 16-30 червня 2007р.). Це найперше показати, яке то „щастя” жити в місті-спутнику АЕС. Як у цей раз з футболем ветеранів, шоу іноді, мабуть, профінансовані більш ніж бюджет міста.

Нетішин крім цього гарматного салюту по ночах так, що й мертві трясуться. Цікаво, що прокуратура каже на таке масове порушення спокою. Хто конкретно дозволити салютувати після 23 години встановити неважко. То ж чи є у цього пана законне повноваження чи право давати такі незаконні дозволи? Уряд Януковича з „Енергоатомом” відмовився від свого паливного заводу, – не тому, що народ проти ядерних об'єктів і не тому, що світ проти них, – а тому, що треба своїх атомників із застарілими бізнестехнологіями зрадити, щоб цей атомний бізнес рятувати для найвищих: Путіна, декого з МАГАТЕ, по одному двох з інших країн, де ще є АЕС.

Не думка автора слушна, бо якби уряд Януковича, думав про людей, то й би грішми по воронах не стріляли і чергових декларативних протоколів з Росією, як й усі попередні уряди не вкладали. Знаючи, що такі протоколи в Україні може дозволити лише народ, який за законом погоджує будівництво нових енергоблоків. Очевидно, що відбувається крупне лицемірне шахрайство. Від „Енергоатому” відкусили шмат, назвали по-українськи „Укратомпром”, і кинули Росії. Народ ще не запитували. Маємо переконання, що народ не уряд Януковича. Під Росію не ляже, небезпечною для свого життя і майбутніх поколінь – не торгуватиме.

Ю Р И Д И Ч Н А К О Н С У Л Ь Т А Ц І Я

АЛІМЕНТИ НА ДИТИНУ ЗА ДОГОВОРОМ

Сімейний кодекс України встановлює взаємний обов'язок подружжя, дітей і батьків щодо утримання один одного: батьки зобов'язані утримувати своїх неповнолітніх дітей, а працездатні повнолітні діти зобов'язані утримувати своїх непрацездатних батьків, що потребують допомоги, і піклуватися про них.

Правова природа та укладений Договір

Найчастіше батьки самостійно визначають розмір, порядок і форму надання утримання своїм неповнолітнім дітям. Однак, якщо подружжя життя не склалося, аліменти на утримання зазвичай присуджуються судом. Але новий Сімейний кодекс (далі — СК) надав можливість батькам узгодити питання надання аліментів на утримання дитини без втручання суду шляхом укладання договору про сплату аліментів. У ст. 189 СК передбачено, що батьки мають право укласти договір про сплату аліментів на дитину, в якому визначити розмір та строки виплати. Умови договору не можуть порушувати права дитини, які встановлені цим Кодексом. Договір укладається у письмовій формі та нотаріально посвідчується. У разі невиконання одним із батьків свого обов'язку за договором аліменти з нього можуть стягуватися на підставі виконавчого напису нотаріуса.

Таким чином, батьки отримують можливість укласти договір щодо умов надання аліментів своїм неповнолітнім дітям. За своєю правовою природою аліментний договір слід відносити до цивільно-правових договорів, оскільки він відповідає всім ознакам цивільного договору. Проте договору про сплату аліментів властивий ряд специфічних особливостей. При застосуванні до аліментного договору норм цивільного і сімейного законодавства слід керуватися правилами про співвідношення загального і спеціального законодавства. Загальне цивільне законодавство регулює загальний порядок укладання, виконання, зміни і визнання недійсним договору про сплату аліментів, а спеціальне — сімейне законодавство — встановлює спеціальні правила, що витікають із специфічного характеру аліментних зобов'язань.

Договір про сплату аліментів укладається у письмовій формі та підля-

гає нотаріальному посвідченню. Недотримання нотаріальної форми тягне за собою визнання аліментного договору недійсним. Сторонами аліментного договору виступають батьки дитини, причому незалежно від того, чи перебувають вони у шлюбі між собою.

Нотаріальна форма договору надає можливість здійснення примусового стягнення за таким договором без додаткових процесуальних складнощів. Нотаріально посвідчений аліментний договір має силу виконавчого листа. Це означає, що аліментний договір є підставою для стягнення державним виконавцем коштів на утримання дитини в безспірному порядку.

При посвідченні договору відповідно до п. 181 Інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України нотаріусом роз'яснюється зміст пункту 2 статті 189 Сімейного кодексу України з одночасним зазначенням про це у тексті договору, у частині можливості стягнення аліментів у безспірному порядку на підставі виконавчого напису у разі невиконання одним із батьків свого обов'язку за договором.

У аліментному договорі визначаються розмір, умови і порядок "виплати аліментів. Розмір аліментів у цьому випадку визначається самими сторонами, проте він не може бути нижче за розмір аліментів, які неповнолітні діти могли б отримати при стягненні аліментів у судовому порядку.

Аліментний договір може бути змінено за обопільною угодою сторін або за рішенням суду. Зміна або припинення аліментного договору можлива у будь-який час за взаємною угодою сторін і також повинна укладатися в нотаріальній формі. Одностороння відмова від договору і одностороння зміна його умов не допускаються.

Якщо договір про надання аліментів не виконується платником, їх одержувач має право звернутися до державного виконавця для примусового виконання договору, якщо ж він звер-

тається до суду з позовом про стягнення аліментів у судовому порядку на загальних підставах, передбачених законодавством, його позов не підлягатиме задоволенню, оскільки укладенням аліментного договору сторони вже пов'язані зобов'язанням з надання аліментів, і для таких осіб встановлений спеціальний порядок виконання договору і стягнення аліментів. Якщо угода порушує інтереси дитини, можливе звернення до суду з позовом про його примусову зміну або розірвання, а за наявності передбачених законом підстав визнання його недійсним. Не дуже вдалим є СК з точки зору того, що робити батькам у разі, якщо було винесене судове рішення про сплату аліментів, а після цього батьки побажали укласти договір про сплату аліментів, оскільки укладення договору не відміняє дію рішення суду, і платник буде зв'язаний як рішенням суду, так і договірними зобов'язаннями. Як варіант виходу із ситуації — укладення договору про сплату аліментів, в якому зазначається, що аліменти за договором будуть сплачуватися понад розмір аліментів, встановлений судом.

Відповідальність за прострочення
Слід також звернути увагу на ряд моментів, які можуть виникнути у разі порушення договору. У ст. 196 СК встановлено відповідальність за прострочення сплати аліментів, а саме при виникненні заборгованості з вини особи, яка зобов'язана сплачувати аліменти за рішенням суду, одержувач аліментів має право на стягнення неустойки (пені) у розмірі одного відсотка від суми несплачених аліментів за кожен день прострочення. Такий розмір відповідальності, як видно з положень даної норми, застосовуватиметься, якщо особа була зобов'язана сплачувати аліменти за рішенням суду. Тому про договірну відповідальність батьки мають подбати самостійно.

У п. 22 постанови Пленуму Верховного Суду України "Про застосуван-

ня судами окремих норм Сімейного кодексу України при розгляді справ щодо батьківства, материнства та стягнення аліментів" від 15.05.2006 р. № 3 (далі — Постанова ВСУ) зазначається, що якщо аліменти сплачуються не за рішенням суду, а згідно з укладеним між батьками договором, передбачена ст. 196 СК санкція застосовується за наявності прямої вказівки про це в договорі. Не можна погодитися, що передбачена СК відповідальність у розмірі одного відсотка від суми несплачених аліментів за кожен день прострочення є значно вагомішою, ніж передбачена ЦК відповідальність у розмірі подвійної облікової ставки НБУ за кожен день прострочення, тому варто скористатися наданою законодавством можливістю і не забути передбачити у договорі такий розмір відповідальності.

Окрім того, сторони при укладенні договору вільні у виборі інших санкцій за невиконання зобов'язань, зокрема встановлених ст. 536 ЦК, яка передбачає, що за користування чужими грошовими коштами боржник зобов'язаний сплачувати проценти, якщо інше не встановлено договором між фізичними особами. Розмір процентів за користування чужими грошовими коштами боржник зобов'язаний сплачувати проценти, якщо інші не встановлено договором між фізичними особами. Розмір процентів за користування чужими грошовими коштами встановлюється договором, законом або іншим актом цивільного законодавства. У можливості застосування даних положень є позитив, оскільки дані санкції не є неустойкою, яку відповідно до ч. 2 ст. 196 СК може зменшити суд з урахуванням матеріального та сімейного стану платника аліментів.

Далі буде

Ірина ДИБА, юрисконсульт
ЮВУ №11, 17-23.03. 2007р.

«Ця публікація здійснюється у межах проекту «Право просвіта громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЄ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляди авторів викладені в даній публікації не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЄ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

ОБСЄ

Координатор проектів в Україні

ПЕРЕДПЛАТУ НА „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ” ЗОБОВ'ЯЗАНІ ПРИЙМАТИ ВСІ ВІДДІЛЕННЯ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ ТА ЛИСТОНОШІ

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Передплатний індекс (08697) дивіться в Каталогах на пошті, виходить газета двічі на місяць

Ціна — по Хмельницькій області:

на місяць (два номери) — 67 коп.
на 6 місяців — 4 грн. 02 коп.

— по Україні:
на місяць (два номери) — 84 коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків

Сказання мудрих

Йди за Христом, а не за натовпом, навіть — коли ти один проти натовпу.

Життя минулим паралізує теперішнє і руйнує майбутнє.

Перемога Христа у минулому надихає на теперішнє й зміцнює віру в майбутнє.

Сенс християнського життя — реалізувати Божі плани.

Доброта — мастило, яке пом'якшує життєве тертя.

Неможливо запалити вогонь в серцях інших, якщо він не горить в серцях ваших.

Твоє життя — Божий дарунок; роби його дарунком для Бога.

Залиште свої турботи Божій турботі.

Ісус віддав Себе, щоб подарувати нам спасіння.

Довіряти Богові — дові-

ряти Його святому Слову і не зраджувати.

Життя швидкоплинне — проживи його для Бога. Не перетворюйте життя на цвинтар, хоронячи свої таланти.

Хто Господа любить, — ненавидьте зло!

Світло сіється для справедливого, а для простосердих — розрада.

Нехай посоромлені будуть усі, хто ідолам служить, хто божками вихвалюється!

Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження, бо гнів Божий приходить за них на неслухняних. Тепер же відкиньте і ви все оте: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст. (Біблія)

“Вісникмалозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети частково безкоштовне, а для передплатників — за пільговою ціною: за місяць по Хмельницькій обл. — 67 коп., по Україні — 84 коп., передплатний індекс 08697

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzsz@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад.
Банк, м.Славута МФО 375155,
Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 5000 Зам. №